

1

27 december 2019

Mijn afschrikwekkende verhaal over wat er allemaal kan gebeuren tijdens het forenzen begint als alle andere verhalen daarover in het onbarmhartige ochtendlicht. De officiële versie althans.

Kit is er nog niet als ik aankom bij St Mary's Pier, waar ik aan boord ga van de waterbus van 7.20 uur naar Waterloo. Dat verbaast me echter niet. Hij zal tijdens de feestdagen door eigen toedoen de nodige keren ziek op bed hebben gelegen. Een boottocht 's morgens vroeg vereist een sterke maag en is bij een kater één grote kwelling (daar weet ik alles van, geloof me). Bovendien is hij altijd later dan ik. Hoewel we maar op vijf minuten loopafstand van elkaar wonen en hij onderweg naar de steiger langs Prospect Square komt, hebben we het na een week proberen opgegeven om samen op te lopen, want toen zagen we al in dat waar ik obsessief punctueel ben, hij zich verschrikkelijk slecht aan de tijd houdt.

Nee, Kit komt het liefst aanlopen vlak voordat het hekje van de loopplank sluit en steekt dan een hand naar me op in het vertrouwen dat ik beslag heb gelegd op onze favoriete zitplaatsen: een tafeltje voor vier aan bakboord bij de bar. In het geval van de steiger van St Mary's stap je aan de voorkant in, dus ik zie hem door het gangpad naderen. Hij laat zijn handen langs de metalen staanders glijden – zowel omdat hij vindt dat dit er stijlvol uitziet als om zijn evenwicht te bewaren – waarna hij met een ontspannen grijns naast me op zijn stoel schuift. Tot hoe laat hij ook heeft geëst, hij ruikt fantastisch, als een ambachtelijk vervaardigd brood met walnoten en vijgen ('Kit ruikt ontzettend als een millennial,'

heeft Clare ooit gezegd, wat vrijwel zeker bedoeld was als kritiek op mijn generatie X-luchtje, dat zich misschien nog het beste laat typeren als de geur van verschaalde hondenkoekjes).

‘Moet je ons nou eens zien,’ zegt hij dan met een lege blik op de andere passagiers, die behaaglijk in hun stoel van crèmekleurig leer zitten. Het is een van zijn geliefde uitdrukkingen: ‘Moet je ons nou eens zien.’ Anders dan die arme donders die geplet worden in de trein of naar adem staan te happen in de metro, reizen wij per catamaran naar ons werk. Als we naar buiten kijken, zien we nota bene zeemeeuwen.

‘En rioolwater,’ vul ik dan aan, want Kit en ik delen graag plaagstootjes uit.

Dat deden we althans.

Net als ik het brok in mijn keel wegslik, begint de dieselmotor van de boot te grommen waardoor het een in verband lijkt te staan met het ander. Bij vertrek raffelen de schermen aan het plafond de informatie af – de tussenstops zijn Woolwich, North Greenwich, Greenwich en Surrey Quays – maar ik kan dit dromen, dus ik schenk er geen aandacht aan. Na tussen de zilverkleurige zeilen van de Thames Barrier door te zijn gevaren en langs de oude fabrieken en loodsen op het eerste deel van de route, passeren we de zeilvereniging en varen we de eerste, met bootjes bezaaide bocht in met links van ons de woontorens van Greenwich Peninsula, waarbij de waterbus recht op de enorme puist van de O2 Arena afkoerst. Hoog boven de rivier loopt de kabelbaan tussen het schiereiland en de Royal Docks, maar ik verbied mezelf stil te staan bij mijn tot dusver enige rit daarin. Bij wat we die avond hebben gedaan. Wat we hebben gezegd.

Oké, heel even dan.

Ik draai mijn hoofd weg van de lege plek naast me, alsof Kit er toch zit en hij mijn geheime, onzuivere gedachten kan lezen zolang ik hem aankijk.

‘Vrijdag zit ik hier weer,’ gromde hij maandagavond op de boot bij wijze van klacht dat zijn werkgever erop had gestaan dat iedereen op die ene dag tussen kerst en het weekend gewoon kwam

werken. ‘Stelletje zeikerds.’ Normaal als hij de boot mist, stuur ik hem een meelevend berichtje – ‘Heftige avond gehad?’ – aangevuld met bieremoji’s of, als ik aan het drinkgelag heb deelgenomen, een misselijk gezichtje. Vandaag niet. Sinds de dag voor kerst heb ik mijn telefoon nauwelijks aangeraakt en ik moet toegeven dat ik die onderbreking wel prettig vind. Het ouderwetse gevoel van onbereikbaarheid.

We varen inmiddels langs de glazen torens van Canary Wharf op Greenwich af en voor me doemt het enige uitzicht op Londen op dat me nog met trots vervult: de twee koepels van het Old Royal Naval College met daarachter het smaragdgroene park. Ik bestudeer het barpersoneel, dat bij de koffie en de thee geglazuurde kerstkoekjes opdient. Ik verbaas me erover hoeveel mensen met zoiets hun dag wensen te beginnen. Dat zijn vooral lui van mijn leeftijd: te oud om zich nog erg druk te maken over hun lijn (een woord dat Melia ten voeten uit is), maar de dood nog niet zo nabij dat ze zich niets aantrekken van alle waarschuwingen voor de gezondheid. Cafeïne en suiker, cafeïne en suiker: dit gaat zo door tot het tijd is om aan de drank te gaan. En ik moet toegeven dat we ons in dit land niet onbetuigd laten op dat punt.

Pas wanneer we afmeren bij de Cutty Sark pak ik mijn telefoon en stel ik mezelf weer op de hoogte van mijn communicatie op maandagavond na de kerstborrel van de Waterratten. Ik zoek Kit op. Mijn laatste berichtje aan hem is verzonden in een opwelling en veelzeggend genoeg zonder emoji’s: ‘Nee, wacht JIJ maar af.’

Het is verstuurd op maandag 23,38 uur, heeft een dubbel vinkje en is dus gelezen, maar een antwoord bleef uit. Wel heb ik vijf gemiste oproepen en drie voicemail van Melia. Die moet ik toch echt eens afluisteren, maar in plaats daarvan hoor ik Clare zeggen tijdens het ‘goede’ gesprek dat we gisterochtend hadden onder een staalgrijze noordelijke lucht ruim zeshonderd kilometer hiervandaan:

‘Je moet de vriendschap verbreken.’

‘Niet alleen met hem, Jamie. Ook met haar.’

‘Er deugt iets niet aan die twee.’

Dat vertelt ze me nu pas. Ik stop mijn telefoon terug in mijn zak om zo mijn onschuld nog even te rekken.

Bij Surrey Quays komt Gretchen aan boord. De enige vrouwelijke Waterrat ziet er keurig uit in haar strakke, petroleumblauwe wollen jas. In haar hand heeft ze zo'n plumpe bamboe beker met een flat white. Hoewel ik op onze vaste plek zit, kiest ze een stoel een paar rijen verderop in het middengedeelte. Vreemd. Ik verplaats me door het gangpad en laat me in de stoel naast haar vallen. Normaal heb je op de boot van 7.20 uur amper keuze uit zitplaatsen, maar vandaag is hij maar halfvol. Ik benijd de geluksvogels die pas in het nieuwe jaar weer aan het werk moeten, ook omdat het geen aangename dag is voor een riviertochtje. Het is een van de eerste echt koude dagen. Er komt damp uit de monden van de voetgangers op de kades en uit de pijpen op de gebouwen.

'Hoi, Jamie,' zegt ze zonder haar hoofd echt mijn kant op te draaien en zonder echt te glimlachen. Haar wimpers zijn donkerblauwe spinnenpoten en in het wit van haar ogen zie ik roze vlekjes.

'Ik dacht even dat je me wilde mijden,' zeg ik vrolijk. 'Een leuke kerst met de familie gehad?' Als ik het me goed herinner zou ze naar Norwich of zoiets gaan. Er was sprake van gezonde ouders die nooit ingewikkeld doen, van een broer en een zus en een stelletje neefjes en nichtjes.

Ze haalt haar schouders op, neemt een slok koffie. 'Het gaat de hele tijd alleen maar over kinderen. En die heb ik niet.'

Nadere toelichting is overbodig. Ons groepje voelt zich verbonden dankzij onze kinderloosheid, dankzij de vrijheid om onszelf op de eerste plaats te zetten. Om te doen en te laten wat we willen, om risico's te nemen. In het voorbije jaar heeft niet één ouder zich zo gedragen als ik. In elk geval niet zo gretig en onbezonnen.

'En ben je gisteren naar de uitverkoop geweest?'

Gretchen knippert verbaasd met haar ogen, alsof ik heb gesugereerd dat ze op een eenhoorn naakt door Regent Street is gereden. Ze heeft een gave huid en bezit een vrouwelijke verfijning,

maar doet graag met de kerels mee en klaagt regelmatig over hoe ingewikkeld haar eigen geslacht altijd doet. Ze ziet mannen als ongecompliceerde bondgenoten (in mijn ogen een riskante generalisatie).

‘Gaat het wel, Gretch?’

‘Jawel, ik ben alleen wat moe.’

‘Geen idee waar Kit vanmorgen blijft. Ik weet zeker dat hij vandaag moest werken. Heeft hij nog iets tegen jou gezegd?’

‘Niks.’ In haar toon klinkt iets door wat me bekend voorkomt: een uitgesproken vrouwelijke wrevel. Opnieuw vraag ik me af of er iets speelt tussen haar en Kit. Misschien zijn ze maandagavond op een bepaald moment indiscreet geworden, is ze bezorgd dat ik iets heb gezien. Of heb ik iets gezegd wat ik beter niet had kunnen zeggen? Mijn god, de zinnen met ‘ik had niet’ stapelen zich op in mijn hoofd: ik had niet zo dronken moeten worden, ik had me niet door hem op de kast moeten laten jagen.

Ik had niet dat laatste berichtje moeten sturen.

‘Wat heb jij gedaan?’ vraagt ze wanneer ze het verband om mijn rechterduim ziet.

‘Ach, niets bijzonders. Ik heb op het werk mijn duim verbrand. Heb ik je dat maandag niet laten zien dan?’

‘Volgens mij niet.’ Wanneer Gretchen de muziek uit de luidsprekers opmerkt – de zich oneindig herhalende feestdagenmuziek die we al sinds begin december moeten verduren – begint ze te kreunen. ‘Ik kan die troep niet meer horen. Het is zo nep allemaal. Weet je wat ik ga doen? Een reisje boeken naar de zon. Ik meld me een paar dagen ziek en maak dat ik wegkom.’

‘Dat kan door oud en nieuw duur uitpakken.’

‘Tenzij ik ergens heen ga waar volgens het ministerie van Buitenlandse Zaken sprake is van een terroristische dreiging.’

Ik trek een wenkbrauw op.

‘Bovendien stelt twee mille niks voor als je toch al dik in het rood staat.’

‘Klopt.’ Ik wil het echter niet over geld hebben. De laatste tijd gaat het over bijna niets anders meer. We varen langs het bureau

van de waterpolitie in Wapping en naderen het rivierdeel waar de in westelijke richting koersende boten snelheid moeten minderen juist wanneer de forenzen ongeduldig beginnen te worden. We betreden het Londen dat de hele wereld kent, met de Tower Bridge, de Tower of London en de Shard. De herkenningpunten doemen op en het is erg, maar daardoor sta ik niet langer stil bij Gretchen en Kit en hun problemen.

‘Nou, veel plezier in Afghanistan dan maar,’ zeg ik wanneer ze bij Blackfriars opstaat om van boord te gaan voor de korte wandeling naar haar kantoor bij St Paul’s Cathedral.

Ze glimlacht. ‘Ik dacht aan Marokko.’

‘Een stuk beter. Laat het ons weten.’ Mijn jokerachtige grijns verdwijnt zodra de deur achter haar sluit. Ik leun met mijn wang tegen de hoofdsteun en staar uit het raam. Het is nog geen acht uur en ik zit er al doorheen. Onderweg naar Waterloo zie ik dat het water hoog staat, dat het aan het groezelig bruine tandvlees van de kademuren sabbelt. De in het donker bijna magisch verlichte oevers blijken bij daglicht een wirwar van kabels die de zaak bedotten. Het maakt wat tijd betreft niets uit of ik bij Westminster Pier uitstap en de brug neem of wacht tot de boot na een U-bocht is afgemeerd bij de London Eye. Ditmaal blijf ik zitten. Het slingeren en stampen dat me in het begin de stuipen op het lijf joeg, merk ik nauwelijks meer op. Dat geldt ook voor het reuzenrad zelf en voor het ooit fabelachtig ogende mechaniek ervan. Bij het uitstappen negeer ik de rij wachtenden en loop ik omhoog naar de kade, overvallen door het treurig stemmende besef dat het wonderbaarlijke al snel heel gewoon wordt: werk, liefde, vriendschap, forenzen per catamaran. Of geldt dit alleen voor mij?

Precies op dat moment, juist bij ‘mij’, komt er een man op me af die me een identiteitsbewijs voorhoudt.

‘James Buckby?’

‘Ja.’ Ik blijf staan en kijk hem aan. Lang, eind twintig, gemengde afkomst. Zakelijk en tegelijk casual gekleed, gevoelige huid, serieuze blik.

‘Metropolitan Police, rechercheur Ian Parry.’ Hij houdt het iden-

titeitsbewijs dichter bij mijn gezicht zodat ik het bekende beeldmerk van de blauwe strook met witte letters zie. Meteen begint mijn hart te bonzen en ik krijg het gevoel dat het zich op een afgrijselijke manier vastzuigt aan mijn ribben, alsof het niet uit kamers maar uit tentakels bestaat.

‘Is er iets?’

‘Ja, we vermoeden van wel. Christopher Roper is opgegeven als vermist. U bent een goede vriend van hem?’

‘Christopher?’ Het duurt even voordat ik daarvan Kit kan maken. ‘Wat bedoelt u met “vermist”?’ Ik begin te trillen. ‘Ik bedoel dat ik natuurlijk wel gezien heb dat hij niet aan boord was, maar ik dacht alleen maar...’ Ik val stil en zie het scherm van mijn telefoon voor me, de waarschuwing dat ik oproepen van Melia heb gemist. Haar hartvormige gezicht, haar prevelstem vochtig in mijn oor: ‘Wij zijn anders, Jamie. Wij zijn bijzonder.’

De man gebaart naar de kademuur links van me. Daar staat een collega van hem afgezonderd van de toeristen naar ons te kijken. Ook hij draagt burgerkleding. Dat betekent recherche, een misdaadonderzoek. Ik heb ergens gelezen dat de politie alleen met twee man op iemand afgaat als ze denken dat een agent alleen gevaar loopt. Zien ze mij als gevaarlijk?

‘Ik neem aan dat jullie mijn naam van Melia hebben?’

Mijn overrompelaar zegt niets, maar richt zijn aandacht op het mij afzonderen van de groepjes die zich rond de toegang naar de aanlegsteiger verzamelen of zich ervan verwijderen. Al die mensen hebben plannen waaraan ik de voorkeur geef boven wat mij wacht. ‘Dus hebt u even, meneer Buckby?’

‘Natuurlijk.’ Ik laat me naar zijn collega leiden en sta ondertussen stil bij het ouderwets en bedeesd klinkende ‘hebt u even’. Alsof dit niets voorstelt, slechts wat afleiding op de maandagmorgen betreft.

Naar blijkt is het verdomme geen van beide.

27 december 2019

Ze nemen me in elk geval niet mee naar hun bureau in Woolwich.

Parry stelt voor dat we naar mijn werk gaan: ‘Als u dat beter schikt.’ Ze hadden me willen onderscheppen voordat ik thuis de deur uit ging, maar kwamen vast te zitten in het verkeer, zijn toen omgedraaid en hebben min of meer de waterbus gevolgd bij zijn route over de Theems. Ik neem aan dat ik blij mag zijn dat ze niet aan boord zijn gekomen om me te arresteren in het bijzijn van mijn medereizigers.

Rustig, Jamie, niemand heeft het over arresteren gehad.

‘Ik heb dus geen advocaat nodig?’

‘Nee, we houden het voorlopig informeel,’ zegt de tweede rechercheur. (Voorlopig?) Hij is lichtgetint, kleiner en slanker dan zijn collega, minder glad. Ook een paar jaar ouder: ik schat hem halverwege de dertig. Waar Parry in de wieg gelegd lijkt om verdachten op te pakken, is hij het type dat minder recht op zijn doel afgaat en daarmee meer een man naar mijn hart.

Doe niet zo achterlijk. Welke rechercheur gaat er nou niet recht op zijn doel af? Dat ‘informele’ heeft alleen tot doel me een rad voor ogen te draaien, mij de geheimen te ontfutselen waarmee ik niet zo snel voor de dag zou komen in de verhoorkamer met aan mijn zij een spelbreker in de vorm van een advocaat die hun een halt toeroept zodra ze bij de ondervraging wat te onorthodox te werk gaan.

‘Eerlijk gezegd liever niet op mijn werk. Ik werk in een koffiebar waar we niet apart kunnen zitten.’ Ik schrik ervoor terug om me met twee rechercheurs in de ruimte voor het personeel – ongeveer

zo groot als een inloopkast – te persen terwijl Regan, mijn baas en een aandachtig volgster van het plaatselijke misdaadnieuws, brandend van nieuwsgierigheid rondhangt bij de deur. ‘Kunnen we niet op zoek naar een rustig plekje hier in de buurt? Dat zou ik erg op prijs stellen.’ Ik suggereer hiermee dat ik me dan coöperatiever zal opstellen en tot mijn opluchting werkt mijn plannetje.

‘Daar zit wat in. We hoeven uw klanten hier niet mee lastig te vallen,’ zegt de tweede kerel.

Ik kan hem zo niet blijven noemen, dus ik vraag hem zijn naam te herhalen.

‘Andy Merchison.’ Hij zegt het op opgewekte toon, alsof we met elkaar kennismaken op een feestje of verkoopbijeenkomst. Zijn naam klinkt Schots, maar aan zijn makkelijk in het gehoor liggende, neutrale accent kan ik geen regio koppelen. ‘Zullen we daar boven gaan zitten?’ Hij heeft een hoekje van het bovenste terras van de Royal Festival Hall gespot. Daar kunnen we ons afzonderen want het gebouw is nog niet open.

Mijn god, ze hebben me zo belachelijk vroeg bij de kladden gegrepen dat openbare instellingen nog niet eens open zijn!

Rustig, het is maar een routineonderzoek.

‘Prima,’ zeg ik.

Een vriendelijk knikje naar een passerende beveiliging en we zitten met ons drieën aan een tafeltje, beschermt tegen de decemberwind die twintig meter verderop als een alarmsignaal over de rivier giert. Hier hoort niemand ons.

‘Ik moet mijn baas even laten weten dat ik wat later ben.’ Ik pak mijn telefoon en hou hem schuin zodat het licht niet in het scherm valt. Mijn oog valt op de recentste melding: een waarschuwing dat ik Melia’s voicemail nog niet heb beluisterd. Ze heet inmiddels Melia Roper, maar in mijn telefoon staat ze nog onder haar meisjesnaam. Voor mij is ze Melia Quinn gebleven.

Er schiet me te binnen dat Clare me gisteravond vertelde dat ze eveneens oproepen van haar had gemist. Haar voicemail had Melia echter niet ingesproken. Duidelijk met tegenzin had Clare me gevraagd of ze moest terugbellen.

‘Laat maar zitten,’ had ik geantwoord.

Ik knipper met mijn ogen, ben me bewust van de onderzoekende blikken van de chercheurs terwijl ik zenuwachtig bezig ben. Ongetwijfeld zien ze het verband om mijn duim, vanmorgen ververst, maar toch al smoezelig. Ik klik de naam Regan aan. Ze zal inmiddels al de melk, het zuurdesembrood en de patisserie hebben aangenomen en de eerste kopjes koffie aan het malen zijn. Ze komt altijd een halfuur te vroeg, zet voor zichzelf een uitstekende matcha en gooit in haar eentje de zaak open. Haar etagewoning deelt ze alsof het een hostel is en het halfuur tot mijn komst is het enige moment van de dag dat ze alleen is.

‘Ben verlaat. Sorry.’ Ik staar naar het scherm alsof er meteen een reactie zal volgen, iets wat mijn redding kan betekenen, maar natuurlijk heeft ze niet de tijd om op haar telefoon te kijken. Om half negen staat er een rij tot buiten.

‘Klaar?’ vraagt Parry licht geïrriteerd, alsof ik een loopje met hen neem. Hij stelt zich duidelijk minder inschikkelijk op dan zijn partner en zodra ik mijn telefoon neerleg, komt hij ter zake: ‘Volgens mevrouw Roper is haar echtgenoot maandagavond niet thuisgekomen en bent u de laatste die hem...’

Er valt een stilte waar de woorden ‘levend hebt gezien’ hadden moeten klinken.

Ik sla een beleefde toon aan. ‘U bedoelt op de boot naar huis? Maar Melia was er niet bij, dus zij kan niet weten wie hem als laatste heeft gezien.’

Mijn pedante opmerking maakt geen enkele indruk. ‘Bemanningsleden hebben jullie samen van boord zien gaan en we hebben ook een passagier gesproken die jullie met jullie tweeën heeft gezien. Mevrouw Roper heeft de afgelopen dagen voortdurend familie en vrienden gebeld en is er zeker van dat niemand meneer Roper sindsdien heeft gezien.’

‘Ik heb ook oproepen van haar gemist,’ geef ik toe. ‘Ik was er nog niet aan toegekomen haar terug te bellen.’ Ik vraag me af wie die andere passagier kan zijn geweest. Overduidelijk niet Gretchen, want haar heb ik zojuist nog gezien en ze heeft toen niets gezegd

over dat ze de politie had gesproken. Steve dan? Hij is de laatste die ik me in ons gezelschap kan herinneren. Een kwartier voordat we de waterbus verlieten, stapte hij uit bij de halte North Greenwich. Hij heeft nu vrij tot volgende week, maar ik ben er tamelijk zeker van dat hij me had gebeld of geappt als de politie contact met hem zou hebben opgenomen.

Ik blijf kalm. 'Ik neem aan dat jullie de bewakingsbeelden van de boot al hebben bekeken.'

'Dat hebben we zeer zeker. Wat herinnert u zich nog van maandagavond...?' wil Parry weten.

'Het klopt dat we samen de laatste boot hebben genomen. We zijn met een paar anderen ingestapt bij Blackfriars na een kerstborrel in Henry's aan Carter Lane.'

'En die anderen zijn...?'

'Gretchen Miles en Steve Callister. We hebben elkaar leren kennen op de boot. We zitten altijd bij elkaar en borrelen wel vaker.'

Die namen lijken hun bekend voor te komen. Toch maakt Merchison een nieuwe aantekening, eentje die ik niet kan ontcijferen. Beide rechercheurs hebben een schrijfblok van A4-formaat voor zich liggen, maar alleen hij heeft ook een pen gepakt.

'Maar toen we bij St Mary's uitstapten, was het nog niet zo laat. De laatste boot komt daar om half twaalf aan. Het kan toch niet zo zijn dat niemand Kit daarna nog heeft gezien?'

'Dat proberen we te achterhalen,' zegt Parry met een frons. Ik zie aan hem dat hij me ongewoon luchthartig vindt doen over de verdwijning van een vriend. 'Zijn meneer Roper en u onderweg van de steiger naar huis nog iemand tegengekomen?'

'Niet dat ik me kan herinneren. Overigens zijn we niet samen opgelopen, dus hij misschien wel.'

Hij kijkt me doordringend aan. 'Jullie zijn niet samen naar huis gelopen hoewel jullie vlak bij elkaar wonen?'

'Nee, normaal wel, maar... Kom op zeg, jullie hebben vast op beeld gezien dat we op de boot onenigheid hadden, niet? Ik ben als eerste van boord gegaan en snel weggelopen. Ik kon hem even niet meer luchten of zien.' Deze woorden blijven tussen ons in hangen.

Ik hoor ze bijna door de gelambriseerde rechtszaal gaan. 'Ik kon hem even niet meer luchten of zien.' Het verbaast me niet dat ze elkaar vol twijfel aankijken.

'Waarover hadden jullie onenigheid?' vraagt Merchison.

Ik zucht. Mijn keel doet pijn en voelt korrelig aan. 'Over niets bijzonders. We waren allebei doodmoe en ik moest de volgende ochtend vroeg de trein pakken op King's Cross. Ik had geen zin in nog meer ruzie, daarom liep ik vooruit. Ik neem aan dat hij me achterna is gelopen.'

'Hebben meneer Roper en u vaker onenigheid?' vraagt Parry. Anders dan zijn collega, die geen moment stilzit, kijkt hij me roerloos en met een priemende uilenblik aan.

'Totaal niet. We zijn kameraden. De enige reden voor de ruzie was dat we dronken waren.' Onnadenkend breng ik mijn verbonden rechterhand naar mijn gezicht, waardoor Parry natuurlijk de gevolgtrekking maakt die ik had willen voorkomen.

'Zo te zien bent u gewond geraakt in het gevecht met uw kameraad.'

'Nee. Ik heb een brandwond opgelopen door de koffiemachine op mijn werk. Nu we het daar toch over hebben: zit er misschien een koffie in?' De dubbele espresso van thuis is inmiddels uitgewerkt. Normaal zou ik op mijn werk nu de tweede aan het klaarmaken zijn of die met een beetje geluk van Regan krijgen. 'Luister, er hangen vast en zeker camera's tussen de steiger en de hoofdstraat, dus ik stel voor dat jullie de beelden daarvan gaan bekijken. Dan zien jullie dat mijn verhaal klopt.'

Ik weet toevallig dat ik op mijn weg terug naar Prospect Square op zijn minst één bewakingscamera ben gepasseerd. 'Of doe navraag bij die kroeg aan Royal Way. Mariners. Op de hoek met Artillery Passage, nog geen twee minuten lopen van de steiger. We gaan er vaak heen nadat we de laatste boot hebben genomen, dus misschien is hij dit keer in zijn eentje gegaan.' Ik zwijg even om mezelf hiervan te overtuigen. 'Ja, ik durf te wedden dat hij daarheen is gegaan, iemand heeft ontmoet en niet een-twee-drie is gaan slapen.'

Terwijl ik dit alles zeg, krast Merchisons pen over het papier en wanneer hij opkijkt zie ik een vleug interesse in zijn ogen. ‘Bedoelt u hiermee te zeggen dat hij volgens u de nacht met iemand anders dan zijn vrouw heeft doorgebracht?’

‘Dat kan. Als hij niet thuisgekomen is, lijkt dit me een goede verklaring.’

‘Maar diverse nachten op rij? De hele kerst?’

Beide rechercheurs twijfelen duidelijk aan mijn woorden. Ik haal mijn schouders op. ‘Luister, ik bedoel niet te zeggen dat hij zijn vrouw heeft verlaten. Alleen dat hij misschien is doorgezakt, in een bepaalde situatie terecht is gekomen en nu zijn roes ligt uit te slapen. Ik bedoel, hij moet de voorbije dagen toch ergens zijn geweest? Hij is geen loner, maar juist een heel sociaal wezen.’

In de zomer hebben Kit en ik een keer een nacht doorgehaald. Op een vrijdag gingen we van boord bij de halte North Greenwich en vonden toen een club vlak bij de O2 die openbleef tot het licht werd. Ik herinner me dat er om middernacht een loop voor een goed doel begon en het was heel onwettelijk om duizenden vrouwen in legging met een opgetogen blik van start te zien gaan, om dezelfde vrouwen zes uur later uitgeput naar de finish te zien strompelen. Melia verbleef bij een vriendin aan de andere kant van de stad en kon onze daden dus niet afkeuren, maar Clare was witheet toen ik ’s morgens om acht uur naar binnen sloop. ‘Hij is een stuk jonger dan jij, Jamie, en kan het fysiek nog aan, maar jij moet oppassen dat je geen beroerte krijgt!’ De rest van de dag stuurde ze me de ene na de andere link naar artikelen over mannen van middelbare leeftijd die dood waren neergevallen nadat ze het een keer op een zuipen hadden gezet.

Dit alles vertel ik de twee rechercheurs niet. Ik kijk slechts van de een naar de ander, laat hen in gelijke mate kennismaken met mijn integere uiterlijk. ‘Hij kan echt elke minuut weer opduiken, vermoedelijk zonder dat het hem ook maar een beetje spijt dat hij jullie tijd heeft verspild. Ik denk dan ook dat ik beter naar mijn werk kan gaan. Mijn collega heeft het ongetwijfeld heel druk in haar eentje. Bovendien heb ik niet het soort baan waarin je door-

betaald krijgt als je er een keer niet bent, snappen jullie?’

Heel even word ik bekropen door de aangename gedachte dat ik van hen af ben en dat ze zullen zeggen: ‘Prima, ga maar. Onze excuses voor de overdreven reactie.’ Dat zeggen ze echter niet. Misschien zien ze Melia’s gezicht weer voor zich, radeloos bij het idee dat de man die tegenwoordig haar echtgenoot is gewond is, ontvoerd, of nog erger. Ook met rode ogen en snotterend van verdriet is ze heel aantrekkelijk, heel overtuigend.

‘Ze heeft kennelijk ook jou overtuigd, Jamie,’ zei Clare onlangs nog.

‘Dat mag, maar we zouden op een paar punten graag eerst nog opheldering van u krijgen,’ zegt Merchison. ‘Als u wilt, kunnen wij uw baas bellen.’

‘Of misschien is het bureau toch een betere plek,’ zegt Parry. Hij kijkt Merchison even ontstemd aan en ik zie dat ik gelijk heb met dat ze de regels oprekken door dit informele gesprek met me te beginnen. Vermoedelijk is het zelfs tegen de wet. Maar het laatste wat ik wil is dat mijn woorden worden opgenomen en dat ik aan de leugendetector moet. Of dat ze bij een medisch onderzoek de lelijke blauwe plekken op mijn sleutelbeen zien, bewijs van die worsteling met Kit, momenteel niet zichtbaar door de hoge hals van mijn sweater.

‘Alsjeblieft niet.’ Ik maak me klein in mijn jas, trek mijn mouwen over mijn handen tegen de kou. ‘Vraag maar wat jullie willen weten. Ik moet wel mijn werk inlichten.’

‘Dank je, James,’ zegt Merchison. ‘We stellen je medewerking op prijs.’

‘Het is Jamie. Niemand noemt me James.’

Zoals niemand Kit Christopher noemt. Dat de politie onze officiële voornamen gebruikt, onderstreept dat ze niets van ons weten, niets van wat er is gebeurd.

‘Oké, Jamie, zullen we het ons dan makkelijk maken en beginnen bij het begin? Vertel ons alles over meneer Roper wat er te vertellen valt.’

Mijn god. Zij bij uitstek weten toch dat ‘alles vertellen wat er te

vertellen valt' een stuk makkelijk is gezegd dan gedaan. Terwijl er boven mijn hoofd een zeemeeuw krijst, knik ik instemmend.

'Hoelang kennen jullie elkaar?'

'Bijna een jaar,' antwoord ik. 'Sinds eind januari.'

'Van dit jaar?' Beiden kijken verbaasd op. 'Nog niet zo lang dus.'

'Nee.'

Inderdaad nog maar net. Aan de andere kant lijkt het al een eeuwigheid.